

Samtlige Østersøstater bør i en traktat forpligte sig til ikke at operere med u-både i Østersøen. Samtidig må andre lande bringes til at ratificere traktaten og påtage sig en tilsvarende forpligtelse til at respektere Østersøens status som forbudt område for u-både.

Såfremt det lykkes Østersøstaterne at enes om en traktat og få denne ratificeret af andre lande, hvis flådestyrker opererer i Østersøen, og hvis søstridskræfter omfatter u-både, vil det være fuldt ud muligt at befæste traktaten gennem et effektivt verifikationssystem drevet af traktatens hovedunderskrivere i fællesskab.

Grænsen for u-bådenes operationsområde bør

trækkes tværs over Øresund, Lille Bælt og Store Bælt, hvor verifikationen lettest vil kunne udøves. Ordningen vil betyde, at samtlige sovjetiske og polske u-både i Østersøen må lægges op eller tilsluttes andre flåder end Østersøflåden. Vesttyskland, Sverige og Danmark vil, i den udstrækning de måtte ønske at bibeholde et u-bådsvåben, være henvist til at operere i Kattegat, Skagerak, Vesterhavet eller andre fjernere havområder uden for Østersøen.

Traktaten vil ud over sine øvrige muligheder for at tjene som instrument for afspænding i væsentlig grad kunne lette de problemer, der rejser sig vedrørende Østersøens fremtidige status i forbindelse med en nordisk atomvåbenfri zone.